

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem ..... kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM
přiď se!

MLADÁ PRAVDA

 DUBEN 2007
 ČÍSLO 4
 ROČNÍK 13

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

Svobodu Miami 5!
 Kampan za osvobození 5 Kubánců, vězněných v USA za boj proti terorismu

**KSM zvolen
do vedení
WFDY**

KSM proti základně USA!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1

Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

Tel: 222897443, 222897469,

Mobil: 721985447 Fax: 222897442

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v dubnu 2007

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek,
David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

Proti základně USA

- 2. 4. pořádá KSČM demonstraci proti základnám od 16h na náměstí v obci Mirošov.
- 16. 4. pořádá KSČM demonstraci proti základnám od 17h na náměstí v obci Strašice.
- 7. 5. pořádá KSČM demonstraci proti základnám od 16h na náměstí v Rokycanech.
- Veřejné petiční stánky.
- Materiály (petice, letáky, plakáty) můžete stáhnout na www.ksm.cz

1. máj 2007

Na stovkách míst České republiky se také letos uskuteční prvomájové komunistické manifestace. Tento rok především proti reakční politice Topolánkovy vlády a proti možnému vybudování vojenské základny USA v naší zemi

Demonstrace solidarity s 5 kubánskými hrdiny před velvyslanectvím USA

KSM pořádá v sobotu 7. dubna 2007 v 16:00 demonstraci za propuštění 5 kubánských hrdinů neoprávněně vezněných v USA, před velvyslanectvím USA, Tržiště 15, Praha 1 - Malá strana

Mezinárodní konference „Zločiny kapitalismu“

Mezinárodní teoreticko - politická konference o zločinech kapitalismu, kterou spolupořádá KSM se uskuteční 21. dubna 2007 v budově ÚV KSČM v Praze.

*****
 ★ K účasti na připravovaných akcích ★
 ★ se můžete přihlásit na e-mailu: ★
 ★ ksm@ksm.cz, telefonních číslech: ★
 ★ 721985447, 602151711, nebo na ★
 ★ centrální adrese: Komunistický ★
 ★ svaz mládeže, Politických vězňů 9, ★
 ★ 11121 Praha, kde získáte i bližší ★
 ★ informace! ★
 *****

soudí hypoteticky tentýž Moscat - hrály pravděpodobně sovětské neúspěchy ve válce s Finskem. Možnost, že jedna ze skupin jeho vlastních spolupracovníků, tváří v tvář nebezpečí všeobecného konfliktu, kterému bude nutno čelit za složitých podmínek, bude v pokušení povolát do vlasti brilantního budovatele Rudé armády, ho nemohla nealarmovat. Na druhé straně dnes, v Trockého archivech (otevřených po čtyřiceti letech od jeho smrti) byly nalezeny stopy kontaktů s některými eminentními stalinisty, kteří posuzovali perspektivu revoluční záchrany, aby bylo možné čelit nástupu nacismu. Historici trockistické orientace, kteří vždy věřili popírání vůdce z exilu (snažícího se zachránit hlavy svých sovětských přátel), s překvapením zjistili, že idea aliance všech opozičních skupin za účasti skupiny blízké Stalinovi se v Sovětském svazu mezi rokem 1932 a zavražděním Kirova reálně rýsovala (i když se zdá, že Kirov, kterému to bylo pravděpodobně známo, byl v této otázce nejistý a váhal).

Jsmo ještě hodně vzdálení chvíle, kdy budeme mít obraz otevřeného a skrytého politického boje, který se odehrával v třicátých letech v Sovětském svazu. Nezbyvá si než přát, aby nyní možný přístup k sovětské dokumentaci a k materiálům z procesů stimuloval badatele k ještě přesnějším výzkumům, než bylo doposud možné a než bylo doposud vykonáno.

To co lze říci je, že když Trocký mohl použít jím samotným zdokonalené techniky z ruské konspirativní tradice, kterou dobře znal, a využívat početné vztahy, kterými mohl disponovat, pak Stalin využíval informační a represivní nástroje, kterými disponoval díky tomu, že byl v čele státního aparátu velké země. Byla to válka v každém

směru a ve válce, jak známo, úder jsou nesmlouvavé a každý používá zbraně, kterými může disponovat.

Lenin ve své takzvané "závěti" jasnozřivě vymezil ve vztahu Trocký a Stalin, dvou eminentních členů ÚV, jasnou polovinu nebezpečí rozkladu strany a porážky sovětské moci. Ani jeden neuměl nebo nechtěl korigovat své nedostatky, na které poukázal Lenin. Přehnaná sebestojota Trockého a tendence sledovat pouze administrativní stránku problémů. A u Stalina se jednalo o nedostatek klidu, věcnosti, ochoty, ohleduplnosti k soudruhům a náladovosti. Nedostatky, na které Lenin upozorňoval, se mohly zdát podružné. Ale ve skutečnosti mohly nabýt zásadního významu.

Trocký, jak vysoko se hodnotil, podceňoval Stalina a považoval ho, ještě v polovině třicátých let, za "eminentní průměrnou". Stalin naopak nepodceňoval Trockého a spíše přeceňoval jeho nebezpečnost. Naučil se od něho používání administrativních metod, ve kterých byl jeho protivník specialista. V obecné rovině Stalin uměl postihnout novost situace, vyvolané neuskutečněním revoluce na Zápa-

dě, kapitalistickým obklíčením a nástupem nacistického fašismu v Německu, a uměl zavést do praxe prvky radikální inovace, které se ukázaly jako prozíravé a rozhodující, i když vždy opíral svou autoritativnost o autoritu leninských textů. Stalinova činnost podala důkaz, že dělnická třída, jakmile jednou dobyla politickou moc, byla schopna ji přes nesmírné obtíže udržet a rozvíjet, o čemž svědčily mimořádné ekonomické úspěchy Sovětského svazu a jeho sociální výroby, vítězství nad fašistickým Německem, velký přínos osvobození koloniálních národů, významná mezinárodní role Sovětského svazu, jakož i velká pomoc, kterou existence SSSR představovala pro boj pracujících v celém světě.

Trocký měl brilantní řečnickou a publicistickou schopnost. Dogmaticky lpěl na svém pojetí permanentní revoluce (neoprávněně se odvolávající na Marxe a odmítané Leninem nikoli pro permanentnost, nýbrž pro její falešný obsah). Za fráзовitou revolučností se skrývala jeho neschopnost objektivního, konkrétně historického vidění problémů.

Ruggero Giacconi

ží na nevyhnutelné rozšíření bolševismu, které by válka vyvolala na Západě." V Německu nebyly třídní antagonismy ani odsunuty stranou, ani zmírněny. Olověný příkrov fašismu je pouze ztlumil. Válka by je vynesla na povrch. Hitler má mnohem méně možností dovést válku k úspěšnému konci, než Vilém II.

Evropský proletariát by měl zachránit Rusko, věstil Trocký ve svých proroctvích. Naopak bylo to však Rusko, pod rozvážným a rozhodným vedením zlořečeného Stalina, které zblavilo Evropu nacistické nadvlády.

Trocký se ve třicátých letech neomezoval jen na psaní článků a chrlení proroctví, ale prováděl i velmi aktivní politickou a organizační činnost. Aktivně jednal tak, aby své představy a návrhy realizoval.

V již citovaném pojednání Zrazená revoluce světoval sovětské sekci IV. Internacionály úkol, připravit se, až nastane příznivá situace, na svržení "revolučním (tj. násilným) způsobem" byrokracie (tj. Stalina), když musí vést přípravnou práci v ilegalitě, k níž byla jeho organizace donucena. V Rusku nebyl nutný "sociální převrat", nýbrž pouze svržení bonapartistické kasty(...) zařazené do rámce politické transformace.

„V procesech, které zalily Rusko krví, v letech 1936-1938 – jak píše Arturo Peregalli, správce hesla Trocký v Enciclopedia dell'Antifascismo e della Resistenza, vydané nakladatelství La Pietra v Miláně v roce 1989 – je vždy uváděn jako strůjce všech neuvěřitelných a nesčíslných zločinů těch, kteří byli obžalováni a odsouzeni k smrti. Čímž Stalin nadělil svému vzdálenému a neozbrojenému protivníkovi význam, který z něho udělal v mezinárodní rovině gigantickou figuru, přesahující dokonce jeho skutečné zásluhy.

Stalin a stalinisté se opakovaně snažili ho zasáhnout, jak přímo, tak i prostřednictvím jeho rodinných příslušníků. Tajemná smrt syna Liovy (který byl jeho blízkým spolupracovníkem), ke které došlo v Berlíně 16. února 1938, byla mnohými připisována agentům GPU; další syn Sergej zmizel bez stopy, neméně tajemně Německu."

Po pravdě právě skutečnost, že synové a spolupracovníci Trockého zmizeli v Hitlerově Německu (jejichž smrt byla připisována stalinistickým agentům), je znamením zájmu, který sám Trocký vkládal do vývoje ruské politické situace, která mohla být sledována z blízké země jako je Německo, pomocí absolutně důvěryhodných lidí.

Když se ve velkých moskevských procesech v letech 1936-1938 objevilo jméno Trocký jako hlavní obviněný, inspirátor a organizátor konspirativního spiknutí, usilujícího o svržení stalinistického režimu, ve Spojených státech byl zorganizován kontraproces před simulovaným tribunálem, kterému předsedal slavný pedagog John Deset. Před tímto tribunálem Trocký rozhodným způsobem popřel jakékoli osobní zapojení. V důsledku toho vládly po desetiletí teze o jeho nevinosti a o tom, že neměl nic společného s událostmi v Rusku ve třicátých le-

tech.

Až do té doby, než bylo v osmdesátých letech umožněno nahlédnout do Trockého archivu, uloženého v Houghton Library při Harvardské univerzitě, kdy se badatelům z pařížského Trockého institutu, kteří si pospíšili jako první, ukázala velmi odlišná skutečnost.

Ve skutečnosti – uvádí v této věci Antonio Moscato ve své knize Intelletuali e potere inUrss - můžeme nyní znát, i když s určitými mezerami (protože některá jména, obsažená v dopisech, byla zakryta inkoustem nebo dokonce odstraněna – jako dodatečná záruka pro případ, že některý z pokusů NKVD zmocnit se archivů by se mohl podařit), že v roce 1932 různí emisari oživené opozice (...) opatrně kontaktovali syna Trockého, aby ho informovali o probíhajících jednáních, směřujících k sjednocení všech skupin do jednotného bloku. Plyne z toho, že stalinistická verze, předložená v době velkých procesů 1936-1938 o 'bloku levé a pravé opozice' nebyla zcela nepodložená."

Samo zavraždění Trockého jeví se ve světle nových odhalení jinak, než že šlo o pouhou pomstu. Mezi motivy, které nutily Stalina k urychlení projektu na odstranění jeho velkého rivala -

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE AKTIVNĚ NA STRANĚ SOCIALISTICKÉ KUBY

Kuba – země s 12% růstem HDP a 2% nezaměstnaností, v loňském roce postaveno 113 000 nových bytů, vývoj a vývoz léků, neustále snižována míra dětské úmrtnosti, 650 000 vysokoškolských studentů. Číslo, o kterých se nám může pouze zdát. Řečením těchto faktů zahájila kubánská charge d'affaires Barbara Montalvo výroční schůzi Společnosti česko-kubánského přátelství (SČKP). Přesto vláda ČR aktivně spolupracuje na agresivní politice USA proti Kubě a jejímu lidu.

V 60ti zemích světa působí přes 30 000 zdravotníků Kuby, 18 000 dětí z Ukrajiny se léčilo na Kubě. Vlna mezinárodní solidarity se v současnosti zdvihá na podporu pěti kubánských hrdinů, nezákonně uvězněných ve spojených státech, kteří rozkrývali teroristickou síť působící proti Kubě a jejímu lidu. „Neuznáváme jakékoli právo EU klást Kubě intervenční podmínky. Podřizuje se tím imperialistickým a reakčním zájmům USA. EU by měla požadovat ukončení blokády, vyslovit se k tajným věznicím.“ Tak spolu s bojovnou výzvou „Venceremos!“ zakončila svůj projev kubánská charge d'affaires.

Proti imperialismu USA nejen na Kubě, ale i po celém světě, se jasně vymezil i předseda Společnosti česko – kubánského přátelství a současně kritizoval lokajskou úlohu ČR v této celosvětově vedené agresivní politice. Na protiválečných aktivitách uvnitř USA je však vidět, že válečná dobrodružství prezidenta Bushe ztratili podporu i u vlastních občanů.

K „miamské pětičce“ přijala Společnost česko – kubánského

přátelství výzvu s jasným poselstvím. Jednoznačně odsoudila krok USA, vyjádřila podporu jak kubánským hrdinům, tak i jejich nejbližším – ženám a matkám. Do této kampaně se aktivně zapojuje i KSM.

Značný prostor výroční schůze zaujímala i rozsáhlá diskuse – o tom, jak podpořit Kubu, jak pracují jednotlivé složky organizace i o dalších záležitostech.

Příležitosti tak významné události, jako je výroční schůze, využili i mnozí převážně mladí přátelé Kuby, aby svou účastí a členstvím rozšířili řady Společnosti česko – kubánského přátelství.

Za Komunistický svaz mládeže vystoupil Jakub Holas. Vyjádřil solidaritu KSM s Kubánskou mládeží, s pěti hrdiny. Zároveň vyjádřil podporu revolučnímu hnutí celé Jižní Ameriky. Informoval, že KSM se rozhodně staví proti imperialismu a boj proti němu je jednou ze stěžejních činností svazu. Ať už se jedná o kampaň proti základnám, či o zásadní nesouhlas s blokádou Kuby.

Mladou členkou Společnosti česko-kubánského přátelství je i Veronika. Vstoupila ve svých 21 letech a za dva roky své působnosti v organizaci má již za sebou pěkný kus práce. Své působení zde a vůbec důvody, proč se stala členkou, shrnuje slovy:

„Je velmi důležité snažit se lidem poskytovat pravdivé informace o Kubě“. SČKP hodnotí Veronika jako sdružení, které podporuje Kubu a solidarizuje s kubánským lidem a snaží se všemožně informovat o skutečné situaci, ať už materiály, veřejnými besedami, promítáním,

vystavami. Dnešní Kuba je totiž vykreslována v nehorším světle. Zároveň velmi kriticky pohlíží na to, jak současná média informují o Kubě. Zmínila především publicistické týdeníky Týden či Reflex. Ty se čas od času lživými články přímo hemží. Pokud jde o denní tisk, Mladá Fronta či Lidové noviny nenechají podle Veroniky na Kubě nit suchou. „A pokud to jen jde, nezapomenou si přisadit ani v Televizních novinách téměř na všech stanicích, nejvíce však na veřejnoprávní České televizi, která mj. financuje organizaci Člověk v tísni“, dodala Veronika. Organizace Člověk v tísni pořádá v naší republice jsou rozsáhlé besedy na školách, vydává a šíří materiály plné lži a polopравd získaných kdoví odkud, proběhlo i pár pořadů natočených na Kubě, s patřičným komentářem o chudobě, zákazech, perzekucích.

Popějme tedy SČKP mnoho zdaru v jejich činnosti, aktivně se do ní zapojujeme. Šířme pravdu o Kubě, jejím lidu a revolučních tradicích. Vždyť výsledky snažení Kubánců jsou v mnohém inspirující – i přes blokádu a další nesnáze je Kuba vzkvávající zemí, nadějí všech pokrokových lidí v Jižní Americe i všude na světě.

Venceremos! Ať žije Kuba!

JHO

BESEDA O LATINSKÉ AMERICE V PELHŘIMOVĚ

Další z besed, pořádaných občanským sdružením Komise pro obranu lidských práv, které bylo zaregistrováno na začátku tohoto roku a aktivně pracuje již 6 poboček po republice, se uskutečnila v hotelu Slavia v Pelhřimově. Více než třicet hostů bezmála celý sál zaplnilo, aby si vyslechli besedu „O sociální a politické situaci v Latinské Americe“. Předmětem největšího zájmu byla v přednášce Veroniky Sýkorové hospodářská a ideologická spolupráce mezi Kubou, Venezuelou a Bolívií, poukázala na venezuelskou pomoc Kubě a Bolívii v podobě investic, rozjetí hospodářské výroby a poskytnutí zařízení a strojů k výrobě v různých odvětvích hospodářství.

Kuba na oplátku poskytla několik tisíc lékařů a učitelů. Také zdůraznila blokádu Kuby údajně demokratickými Spojenými státy, která notně poškozuje hospodářský vývoj Ostrova svobody. Za uplynulých 44 let se vystřídal v USA 9 vlád. Žádná z nich neudělala nic podstatného pro to, aby zmírnila dopady blokády na kubánský lid, právě naopak, všechny se snažily prohloubit a rozšířit složitý systém zákonů a opatření, které by blokádu ještě zosílily. Blokáda postihuje všechny oblasti života obyvatel Kuby, americká vláda tvrdě postihuje všechny americké společnosti, které by se odvážily s Kubou jakýmkoli způsobem hospodářsky komunikovat. V roce 2005 na Valném shromáždění OSN požadovalo zrušení blokády 182 členských zemí, což ale prezident George W. Bushe rozhodně netrápí, stejně jako jiná rozhodnutí toho

to a jiných orgánů OSN.

Martin Čermák z klubu KSM Jižní Čechy seznámil s problematikou Miamské pětice - pěti kubánských hrdinů nespravedlivě vězněných v USA. Získávali v Miami na Floridě informace o protikubánských plánech teroristických organizací v této oblasti (např. Kubánsko - americká národní nadace, Rada pro svobodu Kuby, Bratři k záchraně atd.). Jejich konkrétní akce zahrnují sabotáže a teroristické útoky proti kubánským objektům, pašování zbraní, narkotik a lidí, v neposlední řadě také stovky pokusů o atentáty na státní představitele Kuby. Soudní řízení probíhalo v atmosféře protikubánské kampaně, rozpoutané a živě extrémně pravicovými kruhy v Miami. V průběhu celého jednání byl obhájcem ztěžován a blokován přístup k vyšetřovacím spisům, které mají údajně tajný charakter. Americká vláda brání také rodičům, manželkám a dětem pěti žalářovaných kubánských hrdinů v návštěvách, což je v rozporu nejen s americkými

předpisy, ale představuje pro odsouzené a pro jejich rodinné příslušníky další trest. Pětice Kubánců zachovala po celou dobu přelíčení před miamských soudním tribunálem neochvějnou věrnost své kubánské vlasti, politickým principům i svému pevnému přesvědčení o správnosti revoluční cesty kubánského lidu, při vytváření sociálně spravedlivé společnosti ve své zemi.

Po přednášce následovala samozřejmě živá diskuse, protože to jak Bolívarovská revoluce ve Venezuele a vůbec vývoj v Latinské Americe rozhybal celé pokrokové hnutí, patří rozhodně k těm nejžhavějším tématům, nejen mezi komunisty. Došlo i na téma možné hrozby stavby vojenské základny USA na našem území, politickou situaci v České republice, ale i na každodenní problémy obyčejných lidí. Celou akci zaštiťoval okresní výbor KSČM v čele se s. Ladislavem Nováčkem.

Závěrem bychom chtěli upo-

otázku novináře z londýnského Daily Herald, zda Hitler představuje velké nebezpečí pro demokracii, odpověděl 18. března 1939: "Jsou to demokracie, které představují pro sebe samé větší nebezpečí."

Rozpory mezi německým a anglo-francouzským imperialismem jsou prezentovány takto: "V boji je dáno v sázku držení kolonií, ovládnání světa. Pokud představovat tento konflikt zájmů jako boj mezi "demokracií" a "fašismem" není nic jiného, než podvod na zájmech dělnické třídy." Když se Stalin snaží vytvořit alianci Francií a Anglií, ukazuje se jako "lokaj a nájemný vrah ve službách zemí přejedeného imperialismu" a "Kremelská totalitní banda padá na kolena před zhnisanou buržoazní demokracií."

Trocký proto klade za hlavní úkol revolučního hnutí "svržení bonapartistické kliky v Kremlu" a "likvidaci ex-Kominterny", což je nezbytné po obranu Ruska a otevření cesty "revolučnímu internacionalismu." "Boj proti válce, imperialismu a fašismu - píše v předvečer války - nutí k milosrdnému boji proti stalinismu, který se pokryl zločiny. Kdokoli ho brání přímo či nepřímě, kdokoli mlčí o jeho zradách nebo vychvaluje jeho vojenskou moc, je nejhorší nepřítel revoluce, socialismu a utlačovaných národů. Čím dříve bude kremelská klikka svržena ozbrojenou ofenzívou dělníků, tím větší jsou možnosti na socialistickou rekonstrukci SSSR, tím bližší a širší bude perspektiva světové revoluce", tvrdí Trocký 10. října 1938.

V jeho teoretickém horizontu a v jeho politickém návrhu není rozdíl mezi demokracií a fašismem, mezi fašistickými státy-agresory a demokratickými státy - neagresory. Toto dělení je pro Trockého podvod a mystifikace,

v nichž se společně nacházejí jak II., tak i III. Internacionala.

I obrana vlasti je pro něho podvod. A také v případě Československa, když se ocitlo v tísní a pod hrozbou agrese a rozkouskování ze strany nacistického Německa, v předvečer Mnichovské dohody. Trocký popírá vlastní a brání se zaujmout pozici mezi Německem, které je útočníkem, a Československem, které je napadeno. "Úplné rozdracení Československa je zcela jistě možné", argumentuje Trocký. "Ale je také zcela možné, že dříve než k tomu dojde, rozpoutá se evropská válka, ve které se bude Československo nacházet po boku vítězů a bude se podílet na novém dělení Německa. Musí mít snad revoluční strana funkci zdravotní sestry u lože 'zraněných' imperialistických gangsterů?"

Trocký proto klade za hlavní úkol revolučního hnutí "svržení bonapartistické kliky v Kremlu" a "likvidaci ex-Kominterny", což je nezbytné po obranu Ruska a otevření cesty "revolučnímu internacionalismu." "Boj proti válce, imperialismu a fašismu - píše v předvečer války - nutí k milosrdnému boji proti stalinismu, který se pokryl zločiny. Kdokoli ho brání přímo či nepřímě, kdokoli mlčí o jeho zradách nebo vychvaluje jeho vojenskou moc, je nejhorší nepřítel revoluce, socialismu a utlačovaných národů. Čím dříve bude kremelská klikka svržena ozbrojenou ofenzívou dělníků, tím větší jsou možnosti na socialistickou rekonstrukci SSSR, tím bližší a širší bude perspektiva světové revoluce", tvrdí Trocký 10. října 1938.

Zatímco Stalin a Komunistická internacionála staví do čela svých obav boj proti hrozcí válce, na základě jejich impulzu se v třicátých letech rodí první velké, masové mírové hnutí, Trocký a trockisté vkládají plnou důvěru do očekávání války jako nositelky největších dobrodiní.

"Politická revoluce v SSSR, to je pád byrokratické kasty, směhuje k jádru věci a bude bezpochyby jedním z prvních důsledků války", ujišťuje Trocký v srpnu 1937. Když Japonsko z Mandžuska pronikne do Mongolska, kde se střetne s Rudou armádou a zdá se, že válka se může rozšířit mezi tyto dvě země, Trocký říká: žádný strach, "myslím, že nejjistějším výsled-

kem bude zhroucení středověkého systému Mikada a Stalinova bonapartistického režimu".

Vztah válka - revoluce ztrácí u Trockého v třicátých letech dialektický charakter, aby byl nahrazen paušálně kauzalitou (příčina - následek) a časovou posloupností: válku následuje revoluce, a necht' tedy válka přijde! Počítá též s pravděpodobnou porážkou SSSR v této válce, ale to by byla z jeho hlediska celkem skromná cena v porovnání s velikostí výsledku, který z toho vyplyne: povstání německé dělnické třídy a revoluce na Západě. "Nebezpečí války a porážka SSSR jsou realita", napsal roku 1936. Pokud revoluce nezabrání válce, válka může pomoci revoluci, která je obecně snazší. První revolva na sebe nenechá čekat dva a půl roku od zahájení příští války. A jakmile jednou začnou, revoluce se nezastaví v půli cesty. Osud SSSR se definitivně rozhodne ne na mapách generálních štábů, ale v třicátých boji. Pouze evropský proletariát, když rezolutně vystoupí proti vlastní buržoazii, i když je to "přítelkyně míru", může zabránit Sovětskému svazu, aby byl poražen nebo bodnut do zad jeho "spojnou". A porážka SSSR nebude ničím jiným, než krátkodobou epizodou, pokud proletariát dosáhne vítězství v jiných zemích. Naopak, žádné vítězství nezachrání dědictví Říjnové revoluce, pokud se imperialismu udrží ve zbytku světa.

Ve svých prorockých vizích, které Trocký zaměřoval za analýzu skutečné situace, si představoval dokonce i nacistické vůdce jako ty, kteří se obávají války, neboť si prý byli, jako on, vědomi toho, že by mohla rozpoutat revoluci. "Hitler - snil ještě ve Zrazené revoluci - si nenechá ujít příležitost, aby nezduřil své přání míru, když nará-

ve Francii, se okamžitě postavil proti této utvářející se alianci. Když byl 14. července 1935 vyhoštěn z Francie, doporučoval svým stoupencům, aby převzali iniciativu a obvinili a odsoudili "komplot Blum-Lebas-Cachin-Thorez-Stalin", který podle něho sledoval cíl prodat francouzskou mládež francouzskému imperialismu.

Když poznal, že politika Lidové fronty se stala masovou, doporučil svým stoupencům, aby zůstali ve hnutí a stavěli se proti němu s požadavkem vyloučit buržoazní poslance a snažit se touto cestou diskreditovat reformisty a "stalinisty". "Postupující tímto způsobem", poučuje jeho stoupenec Jean Rous v dopise z 11. července 1935, "nezasáhne Lidovou frontu čelně, ale zaútočíme na její slabé místo, méně bráněné. Je to elementární pravidlo strategie. Jestliže tento článek rozložíme, rozdrťme celý řetěz." Řetěz, který bylo třeba rozdrtit, byla míněna (aniž to bylo výslovně řečeno) Lidová fronta.

V organizační rovině byl jako nevhodnější prostředek pro neúspěch Lidové fronty stanoven vstup trockistů do SFIO, francouzské socialistické strany. Nejslabším článkem Lidové fronty bylo spojení s francouzskou "radikální stranou". Boj proti ní – a v tom bylo možno počítat s "maximalistickým" křídlem socialistické strany – byl bojem také proti francouzským komunistům, kteří byli nakloněni k alianci s "radikální stranou", i když oportunistickou.

Trockému se nedostávalo hlavního leninského poučení, kterým je konkrétní analýza konkrétní situace. Vše pojímal tak, jako kdyby už šlo o předvečer revoluce. Ze zkušeností Října si udělal vlastní rigidní schéma, a každé hodnocení a každá předpověď byly poměřovány touto

zkušeností jako zdrojem univerzálních a neměnných zákonů.

"Často se zapomíná", píše např. 15. července 1936 jedné holandské organizaci, která mu byla blízká, "že největším historickým příkladem Lidové fronty je únorová revoluce 1917. Od února do října menševici a eserů /"revoluční socialisté"/, kteří mohou být přirovnáni ke "komunistům" (uvozovky Trockého) a sociálním demokratům, se otevřeně spojili a utvořili trvalou koalici s buržoazní stranou "kadetů", s kterými uvedli do života celou řadu koaličních vlád. Pod praporem /takové - Trockého ironické přirovnání/ "Lidové fronty" se shromáždil veškerý lid, včetně sovětů dělníků, rolníků a vojáků. Přirozeně, že bolševici byli v sovětech přítomni. Ale neposkytli "Lidové frontě" minimální koncesí. Požadovali rozbití této "Lidové fronty", likvidaci spojení s kadety a vytvoření skutečné a opravdové vlády dělníků a rolníků."

A protože jeho někteří francouzští partneři, jako Maslow a Dubois, i když se projevovali jako neústupní a leví, flirtovali s Lidovou frontou a dostali se tak daleko, že požadovali "Lidová fronta k moci", Trocký neváhal označit tyto pozice jako "hluboce oportunistické". Hesla jako například běžná "obrana demokracie" – k těm byl jeho postoj nezvratný – působí jednoduše jako "ten nejhorší podvod vůči pracujícím."

"Antifašismus – to je jeho několikrát zopakovaný názor – "není nic", ve Francii "je to pouze zprostředek, pomocí kterého stalinisté ospravedlňují koalici s radikály".

Když v Holandsku vláda Collijna předložila návrh zákona namířeného proti polovojenským skupinkám holandské nacistické strany, Trocký vybízí, aby se hlasovalo proti, aby nedošlo k

posílení holandského kapitalistického státu, tj. hlavního nepřitele dělnické třídy (dopis Jean Rousovi z 20. července 1935. Později argumentuje pochybující holandským trockistů: "Obecně musíme být velmi pevní ve vztahu k abstraktnímu anti-fašismu, který někdy nakazí i naše soudruhy. Antifašismus – zdůrazňuje – není nic, je to prázdny koncept, který slouží k zakrytí ničemností stalinismu." Časem se tato pozice nemění, ale přitvrzuje. Pokud jde o lidové fronty, ty jsou oznámkovány jednoznačně v jednom článku z října 1938 jako "politika zrady" a Stalin je obviňován, že "usmířil komunistické strany v imperialistických "demokraciích" s jejich národní buržoazií." "Program 'obranu demokracie' je pro vyspělé země reakční program. Jediný pokrokový úkol je – píše Trocký – příprava mezinárodní socialistické revoluce."

Neméně radikální je antagonismus Stalin-Trocký v otázce války. Stalin, který má z války strach a snaží se jí zabránit a být mimo ni, je konzervativce, obránce státu quo, nepřítel revoluce. Naopak válka je velká příležitost pro IV. Internacionálu, která je již připravena a je silnější, než byli bolševici v předvečer první imperialistické války, kdy navíc Internacionála ani neexistovala. "Ve třiceti zemích – zdůraznil Trocký v jednom článku z 10. října 1938 – existují sekce IV. Internacionály. Jistě, jedná se pouze o avantgardu (...) Nicméně situace revoluční avantgardy je nesrovnatelně výhodnější než před dvaceti pěti lety."

Zaslepenost Trockého je opravdu překvapující tvář v tvář hitlerovskému projektu nového evropského pořádku, založeného na diskriminaci a rasovém útlačku a na hierarchii národů. Na

zornit na neutuchající petiční akce proti cizí vojenské základně, pokračující u nás 2. března v Českých Budějovicích, 9. března v Pelhřimově, 16. března v Českých Budějovicích. Přijďte nám pomoci v naší extrémistické činnosti, tedy jak Ministerstvo vnitra nazývá námi mnoho let páchané petiční stánky, dětské dny, latinsko-americké večery, přednášky na školách, lampiónové průvody a jiné, podobně nebezpečné aktivity. Tyto úkony státního aparátu a převážně německých médií vedou ve společnosti k neustálému zvyšování nenávisti vůči naší organizaci a jiným anti-kapitalistickým skupinám. Výsledkem je u mnohých jedinců agresivní jednání, které v našem případě vyvrcholilo mimo jiné i kopáním 17letých členek KSM, střelbou po místopředsedkyni svazu, zastrasováním, několika trestními oznámeními, podanými na nás jedinci s pestrými mnohdy i krvavou minulostí, kteří na svých tiskových konferencích klidně vychvalují bombové atentáty. To, že tu před volbami proběhly dva brutální útoky na levicové poslance, už vlastně ani nikoho nedojímá a spíše se řeší, jestli Miladu Horákovou v hollywoodské verzi jejího příběhu bude hrát Meryl Streepová nebo někdo jiný. Mladým je místo politiky a občanky bez kontextu promítán „bolševický teror“, a i když každý z těch učitelů ví o tom dobrém, co je za socialismu „postihlo“, většinou brousí v mladých lidech „spravedlivou“ nenávist.

Antikomunismus má být všeobecně schválen, vytvořen Ústav paměti národa, která podle jeho tvůrců začíná v roce 1948 a celá humanistická část komunistické historie, ať už soudruhy ve Španělské republice, kterou za občanské války demokratický svět odepsal, zlikvidování několika Ústředních výborů v

protinacistickým odboji, tvorbu velkého hnutí nezaměstnaných v první republice či obrovský přínos světové kultuře, komunistů jako byli Jaroslav Hašek, Maxim Gorkij, nositel Nobelovy ceny za literaturu Romain Rolland a mnoho jiných. Nikdo nepřipomíná brutální vraždy Rosy Luxemburgové, Salvatora Allendy, Patrice Lumumby, CHE Guevary, masakry komunistů v Řecku po válce, v Indonésii 1965, v NATOvském Portugalsku fašisty Salazara. Také proto vznikla Komise pro obranu lidských práv, aby veřejně poukázala na

toto, mnohými veřejně oslavované svinstvo a nenávist, ať už fašistů či militantních antikomunistů. Besedy jsou trpělivá činnost, tak doufám, že je nám nebude nutně v zájmu demokracie zakázat. Zatím se daří, někteří si totiž stále, přes veškerou snahu, chtějí poslechnout i jiný názor, než ten, který se nám, mnohdy veřejnoprávně, předkládá BÝVALÝMI milicionáři.

Martin Čermák,
Veronika Šykorová,
David Pazdera

BESEDA K VÝROČÍ NACISTICKÉ OKUPACE

Dne 22. 3. jsme ve velkém sále našeho domovského, brněnského Městského výboru KSČM navštívili další z besed Klubu českého pohraničí a Vlasteneckého sdružení antifašistů, tentokrát především k výročí 15. března 1939, kdy po předchozí mnichovské zradě a po ztrátě Sudet vstoupila do českých zemích nacistická vojska.

První se ve velkém sále ujal slova člen Městské rady KČP s. Obhlídal, který přítomné seznámil s budoucí činností KČP (např. pietní akt 5.5. v Kroměříži u hrobu generála, osvoboditele od nacistů, Ludvíka Svobody, na jehož kryptě nedávno v mauzoleu na Vítkově striptérka rozohňovala večírek pořádaný pražskými modrými ptáky – ukažme, že jsou také mladí lidé, kteří si odkazu tohoto velkého představitele našeho národa váží).

Poté slovo převzal s. Karel Janiš, jeden z redaktorů brněnského levicového občasníku ECHO, který stručně nastínil historii předcházející 15. březnu 1939 i denní život za Protektorátu. O tom hovořil z vlastní zkušenosti jak on, tak i další několik přítomných v sále, kteří zdůrazňovali tyto vzpomínky lidí shrnout třeba na internetu, aby nebyly ztraceny jedinečné lidské osudy právě v době, kdy je hrubým způsobem překreslována historie, např. zpochybňováním rozhodující úlohy Rudé armády při osvobození světa od nejreakčnější formy kapitalismu, nacistického režimu, který počítal ve svých plánech (jak o tom hovoří např. Heydrich 1942 ve svém proslovu o konečném řešení české otázky) s takřka naprostou likvidací všech slovanských národů. Bez jakéhokoliv snižování obětí amerických vojáků, kteří si s Rudoarméji podali

ruce u Torgau 25. dubna 1945, je potřeba vidět fakta (v době spojenecké invaze do Normandie, tzn. červen 1944 bylo na východní frontě dislokováno více než 160 německých divizí, zatímco na nové západní frontě při vrcholu bojových operací v létě 1944 to bylo necelých 40. V Itálii v horských, dobře opevněných pozicích nebyly německé, navíc elitní výsadkové oddíly nutně příliš početné. Odtud byl v průběhu srpna přesunut tankový sbor Hermann Göring, původně Hitlerem připravovaný na invazi do Vatikánu, směrem k Visle, kam po překonaných 600 kilometrech osvobozeného Běloruska dorazila Rudá armáda. Té je vyčítáno, že tam úmyslně počkala, dokud ve Varšavě nebylo zlikvidováno „povstání“ nekomunistické Zemské polské armády. Když se západní spojenci, (notabene po zpackané výsadkové operaci v Holandsku, kdy byla v Arnhemu obětována právě polská výsadková brigáda, skákající na německé kulometry, stejně jako před ní elitní 1. britská výsadková, ambicím maršála Montgomeryho), zastavili na podzim 1944 také po ušlých 500, 600 kilometrech, na prakticky vylištěné Siegfriedově linii (ta se teprve měla zaplnit vrahmi z jednotek SS, určenými pro ardenskou ofenzivu nacistů), je to dnes nazýváno v jejich případě zásobovacími problémy. Na ty Rudá armáda, která navíc zrychleně započatou ofenzivou 17. ledna, Američanům v bitvě o „výběžek“ značně odlehčila, jak to bylo domluveno se Stalinem, asi právo nemá. Navíc v bojích s pancéřovými granátníky, německými veterány.

Vedle těchto faktů jsou však nejdůležitější osobní prožitky, emoce lidí, kteří se s postupují-

cím časem pomalu vytrácejí. Na besedě Klubu českého pohraničí jich několik zaznělo. Hovořili o slyšeném střelení z Kounicových kolejí (zde bylo za okupace umučeno a postříleno 1350 bojovníků proti fašismu). Soudružka Štofánová hovořila o svojí mamince, kterou v době, kdy ji čekala, zachránili neznámí lidé v tramvaji před zatčením.

Hovořili bohužel i o mnohdy neskrývaném rasismu německých obyvatel Brna, vyjadřovaném třeba i při čtení vykonaných rozsudků smrti. Musíme tohle všechno znát v době, kdy např. bavorský předseda CDU/CSU Edmund Stoiber hovoří o poválečném odsunu sudetských Němců Čechy jako o největší „etnické čistce“ v dějinách! Celou besedu podtrhl a také zakončil historický dokument, složený z prvních záběrů po 15. březnu nejen přímo z postupu nacistických jednotek při obsazování země, ale také z návštěvy Adolfa Hitlera v Olomouci a v Brně 17. března 1939, kdy ho na dnešním náměstí Svobody (nevím, jestli bylo tehdy jako mnoho jiných pohořelých přejmenováno na Adolf Hitler Platz) nadšeně a se zdviženou pravicí vítaly zástupy.

David Pazdera

úspěch, kterého nebylo dosaženo po první světové válce. Jedna stránka z jeho deníku z exilu (1935):

"Myslím si, že dílo, v kterém se angažují nehledě na jeho rozdrobení a nedostačující charakter, je nejdůležitější v celém mém životě, důležitější než rok 1917, důležitější než období občanské války nebo kterékoli jiné. (...) Pokud bych v roce 1917 nebyl v Petrohradě, k Říjnové revoluci by stejně došlo – za podmínky, že by tam byl Lenin a držel otěže vedení. Totéž platí o občanské válce. (...) Nemohu tedy hovořit o "nenahraditelnosti" své práce ani v období 1917-1921. Ale dnes je nenahraditelná v plném smyslu slova. (...) Zhrucení dvou Internacionál nastolilo problém, který žádný z jejich vůdců není v žádném směru připraven vyřešit. Události mého osobního osudu mě postavily před tentýž problém a vyzbrojily mě širokou zkušeností, abych mu mohl čelit. Mimo mne není nikdo, kdo by mohl splnit misi vyzbrojit revoluční metodou novou generaci".

Stalin a Trocký personifikují dva opačné způsoby vidění a řešení problémů, které situace třicátých let, fašismu a války stály před komunistické hnutí. V čem se projevil tyto odlišnosti?

Po nástupu Hitlera k moci v Německu Stalin učinil obrat v sovětské politice ve směru kolektivní bezpečnosti v Evropě a přehodnocení Společnosti národů, která by se mohla stát nástrojem na obranu míru. Tlačil a povzbuzoval Komunistickou internacionálu a jednotlivé komunistické strany k nové politice spojení se socialistickými (sociálně demokratickými) stranami a s dalšími demokratickými silami v boji proti fašismu, k vytváření lidových front boje proti fašismu.

Trocký, který jako Stalin

uznával socialismus jako společnou, kde výrobní prostředky jsou zespolečenšeny, nemohl popřít úspěchy kolektivizace vesnice a urychlené industrializace. Odmítal však možnost budování a udržení socialismu v SSSR, pokud – a to byla jeho utkvělá představa – nedojde k revoluci na Západě.

Proto vítal vše, co mohlo otřást existující situací a tím znovu otevřít cestu k revoluci. Proto odmítal každou obranu statu quo, a tedy i každou kampaň za mír a kolektivní bezpečnost. Politiku Stalina a Internacionály ve jménu antifašismu a obrany míru odmítal a napadal jako kon-

zervativní a kontrarevoluční. Hlásal, že k obnově revoluce nedojde, pokud se nepodaří dosáhnout krachu takové politiky a nedojde ke změně politického vedení v SSSR.

Uvedeme jen některé odkazy, které to demonstrují.

Lidová fronta byla oficiálně vyhlášena ve Francii 14. VII. 1934 v den výročí dobytí Bastilly, v průběhu velké demonstrace, které se osobně zúčastnil jeden z přestavitelů "radikální strany" Edouard Daladier. To byla přehra široké, antifašistické, lidové a demokratické aliance.

Trocký, který byl v té době

STALIN A TROCKÝ, POLITIKA LIDOVÉ FRONTY A VÁLKA

Bitva mezi Trockým a Stalinem v třicátých letech byl dramatický boj, který v rozporném vývoji dělnického hnutí si zaslouží, aby byl přirovnán k jiným velkým konfrontacím: mezi Marxem a Bakuninem, který jasně oddělil marxismus a anarchismus, a mezi Leninem a pravicovými vůdci sociální demokracie, který vyvrcholil ideologickým i politicko-organizačním oddělením komunistického hnutí od sociální demokracie.

Počáteční rozdílné postoje mezi Stalínem a Trockým, týkající se perspektiv státu vzniklého z Říjnové revoluce ve vztahu k mezinárodní situaci, jak se vytvořila po první světové válce, postoje shrnutelné v alternativě možnosti či nemožnosti budovat socialismus v jedné zemi, se přeměnily v třicátých letech po nástupu Hitlera k moci v Německu ve frontální střet v otázce

aliancí - lidových front ve vztahu k fašismu a válce. Střetnutí, stejně jako u jejich slavných předchůdců, proběhlo ve všech rovinách – ideologické, politické i organizační.

Jaká byla skutečná role Trockého, kterou sehrál ve třicátých letech jako politický představitel, organizátor a agitátor? Je možno souhlasit s jeho

obvyklým vydáváním za pouhou oběť Stalina?

Sám Trocký považoval třetí fázi svého života co do jím zvoleného politického poslání za nedůležitější. V boji proti carismu nesehrál zásadní úlohu. Působil individualisticky sám za sebe a obvykle se řadil do středu jako centristický usměřovatel mezi bolševiky a menševiky. Se vstupem do bolševické strany a účastí v Říjnové revoluci jeho role stoupla. Zasloužil se významně o organizaci Rudé armády, účastnil se aktivně občanské války. Jeho stavění vedle Lenina ovšem přehání – ten byl skutečným a dávno osvědčeným vůdcem strany, tvůrcem jejího programu, rozhodujícím činitelem revoluce (jak to přiznával i Trocký, který s ním před tím vedl dlouholeté boje), on byl hlavou revoluční vlády.

Když Trocký později hodnotil oficiální sovětskou pozici jako kontrarevoluční a Komunistickou internacionálu jako degenerovanou, povýšil sám sebe na jedinečného a teoretického a politického vůdce příští nevyhnutelné revoluční vlny, v níž chtěl dosáhnout onen světový revoluční

obvyklým vydáváním za pouhou oběť Stalina?

KSM SHROMÁŽDIL PŘES 80 000 PODPISŮ PROTI ZÁKLADNĚ

Komunistický svaz mládeže shromáždil již přes 80.000 podpisů pod petici, kterou protestuje proti umístění protiraketové základny Spojených států na území České republiky. Petici zahájili mladí komunisté loni před letními prázdninami. Zapojili se také do iniciativy Ne základnám a spolu s ní protestovali v pražských ulicích a na Hradčanském náměstí.

Petiční archy s prvními 51.000 podpisy odevzdali v září sněmovnímu petičnímu výboru. Na otázky organizátorů tehdy odpovídal tehdejší ministr obra-

ny Jiří Šedivý. Výstavbu základny hájil mimo jiné tím, že existuje reálná hrozba ze strany Íránu a Severní Koreje, že se jim v horizontu pěti až 15 let podaří vyrobit zbraně hromadného ničení. Základna by pak mohla pomoci chránit středoevropský prostor.

O výstavbu radaru ve vojenském prostoru Brdy Američané oficiálně požádali Českou republiku v lednu. V Polsku by měla být základna s protiraketovými střelami, další protiraketový radar by měl podle posledních plánů vzniknout také na Kavkaze.

Česká vláda oficiálně odpoví na americkou žádost o umístění základny zřejmě do konce března.

Podle průzkumu, který dnes zveřejnilo Centrum pro výzkum veřejného mínění (CVVM) s vybudováním americké radarové základny protiraketové obrany na území Česka nesouhlasí více než tři pětiny lidí, přesně 61 procent. Téměř tři čtvrtiny respondentů, 73 procent, soudí, že o výstavbě radaru, který chtějí Američané postavit ve vojenském prostoru v Brdech, by měli rozhodovat občané v referendu.

VÍKEND PROTI VÁLCE A ZÁKLADNÁM

Celý víkend 17. – 18. března byl ve znamení aktivit proti základnám USA v ČR, válce v Iráku a proti rasismu. Po týdnu, kdy proběhla 500 hlavá demonstrace v Ostravě a řada dalších aktivit, proběhla v pátek na pražském Vítězném náměstí pod taktovkou Iniciativy za sociální fóra street party, kterou za doprovodu sound systémů podpořilo zhruba 600 lidí, v sobotu uspořádala ISF v rámci mezinárodního dne akcí proti válce demonstraci na Václavském náměstí, kde se shromáždilo zhruba 200 lidí.

Nejviditelnější částí zúčastněných byl kontingent KSM. Po pochodu k americké ambasádě pokračovala akce seminářem k základně a menšími diskusemi.

Na Palachově náměstí pak Iniciativa Ne základnám uspořádala pro cca 80 lidí happening s hudební produkcí, večer byl zakon-

čen kruhem míru na náměstí staroměstském.

PLO

K 10. SJEZDU KOMUNISTICKÉ MLÁDEŽE VENEZUELY

V minulém roce se uskutečnil 10. sjezd Komunistické mládeže Venezuely (JCV). Jeho jednání se zúčastnila tak delegace českého Komunistického svazu mládeže.

JCV, mládežnická organizace Komunistické strany Venezuely (PCV) vznikla v druhé polovině 40. let minulého století. Brzy se stala mohutným mládežnickým hnutím, bojujícím proti severoamerickému imperialismu, za národní osvobození a socialismus. K jejím aktivistům patřil například slavný venezuelský revoluční zpěvák Ali Primera. V 50. letech však byla zahrnuta do ilegality a její členové se stali obětmi vládního teroru. V 60. letech vytvořila společně s PCV Vojenské síly národního osvobození, které zorganizovaly lidové povstání proti zkorumpované antikomunistické loutkové vládě imperialismu. Následovalo několik let hrdinných partyzánských bojů v horách Venezuely i v samotném venezuelském hlavním městě Caracasu. Lidová partyzánská válka skončila příměřím na přelomu 60. a 70. let. Následující období bylo poznamenáno řadou rozkolů v rámci PCV, které se nevyhnuly ani

JCV. Veliké problémy přinesla venezuelským komunistům porážka socialismu v Sovětském svazu a dalších zemích střední a východní Evropy. Demoralizace, dezorientace, silný vliv oportunistu a sociálně demokratické orientace znamenaly takřka zánik organizace. V druhé polovině 90. let však venezuelské komunistické hnutí chytilo nový dech. V PCV i JCV získal podporu názor, že je třeba zachovat komunistický charakter obou organizací, jejich marxistickoleninskou a třídní orientaci. Postupně byla obnovována a rozšiřována struktura JCV. Kromě centrálních orgánů JCV, byl vytvořen výbory v každém ze států, tvořících venezuelskou federaci. Poté vznikaly oblastní výbory, nakonec výbory lokální. Na stovkách míst byly založeny nové základní organizace. Ty jsou dnes u JCV dvojího druhu. Buď se tvoří a pracují na jednotlivých školách či jejich částech, nebo v místě bydliště.

Veliký rozmach pro JCV znamenal začátek Bolivarovské revoluce, vedené současným venezuelským prezidentem Hugo Chávezem. Komunisté se od poloviny 90. let zapojily do

Chávezových snah o revoluční přeměnu Venezuely. Velkou mírou se podíleli na všech jeho vítězstvích v prezidentských volbách v referendech i na odražení imperialismem zorganizovaného puče. Sestrávají klíčovou roli ve změnách, kterými země prochází.

Právě účast JCV v Bolivarovské revoluci bylo hlavní tmo jejího 10. sjezdu. JCV chápe společně s PCV Bolivarovskou revoluci jako revoluci národně osvobozenickou, antiimperialistickou, demokratickou a lidovou, jdoucí cestou výstavby socialismu.

JCV sehrála klíčovou roli při organizování nedávného 16. Světového festivalu mládeže a studentstva, aktivně se účastní sociálních misí, má významné postavení v Národním institutu mládeže, je zastoupena v Národním shromáždění i venezuelské vládě. V současnosti je zvláště aktivní ve vytváření nových orgánů lidové moci - Místních rad a při prosazování pozemkové reformy. JCV je důležitým subjektem Bolivarovské revoluce a bojovníkem za její socialistickou perspektivu.

Milan Krajšča

sdrúžením a uzavření cizích základen a základen NATO ve svých zemích.

V minulém roce jsem se na Kubě zúčastnil „Mezinárodní konference proti cizím vojenským základnám a základnám NATO ve světě“. Byla to příležitost seznámit se s konkrétními iniciativami stávcí se proti vojenským základnám a získat kontakty s hnutími a organizacemi spojenými společnou myšlenkou světa bez válek a vojenských základen.

Existuje v Itálii širší koalice sil proti základnám, jejíž součástí jsou Mladí komunisté? Kdo jsou její členové? Jakou vyvíjí činnost?

V Itálii existují různá hnutí proti vojenským základnám, jsou propojena, ale neexistuje celostátní koalice, jež by organizovala všechna hnutí. Boj proti základnám je veden místními koalicemi, jejichž součástí jsou Mladí komunisté společně s dalšími organizacemi, mezi nimiž jsou zvláště radikální mládežnické organizace, lidé žijící v blízkosti základen, členové místních samospráv i katolické organizace. Mladí komunisté považují svoji vlastní kampaň za součást širší iniciativy: usilujeme o propojení všech těchto organizací s perspektivou společné antiimperialistické akce. Práce těchto koalic je velmi dobrá, ovšem boj proti přítomnosti NATO a USA je velmi těžký, protože italský politický establishment souhlasí s imperialistickou politikou USA.

Dne 16.2.2007 protestovala iniciativa „Ne základnám“, v níž aktivně působí i Komunistický svaz mládeže, na podporu italské demonstrace proti vybudování vojenské základny ve Vicenze, jež proběhla v Itálii 17.2.2007. Můžete nás

seznámit s plánem na postavení základny ve Vicenze a říci nám o zmíněném italském protestu?

Ve Vicenze již existuje základna Ederle. Cílem plánu je vybudování nové vojenské základny USA ve městě, základny Dal Molina. Tento projekt je strašný: život obyvatel Vicenzy bude narušen a město, jež je zapsáno na seznamu UNESCO, bude vystaveno změnám.

Účelem této nové základny je spojit 173. výsadkovou brigádu umístěnou v Německu a Itálii a umístit ji blízko oblasti Středního východu. Jedná se o fázi komplexnější reorganizace vojenské přítomnosti USA v Evropě.

Ministerstvo obrany oznámilo, že 173. výsadková brigáda, umístěná ve Vicenze, se přemístí počátkem jara 2007 do Afghánistánu. Brigáda, jež měla být podle předchozího plánu použita v „Operaci irácká svoboda“, bude tedy místo toho nasazena v Afghánistánu.

To se bude týkat přibližně 3 200 osob personálu a znamená to pokračování současného tažení USA v Afghánistánu zajištěním nahrazení bojového oddílu 3. brigády a 10. horské divize, jejichž nasazení bylo nedávno prodlouženo o 120 dní.

Dne 17.2.2007 se ve Vicenze uskutečnila demonstrace proti budování základny Dal Molina, které se zúčastnilo více než 200 000 lidí. Byl to neobyčejný úspěch, když vezmeme v úvahu, že Vicenza není Řím.

V Itálii v současnosti probíhá mezi levicovými stranami, jež jsou zastoupeny ve vládě a jež se zúčastnily zmíněné demonstrace, diskuse o otázkách zahraniční politiky a o vojenských základnách. Tyto politické strany požadují, aby vláda zrušila spojenectví s USA a skončila s vá-

lečnou politikou předchozí pravicové vlády.

Kolik je v Itálii vojenských základen USA a NATO a kde jsou rozmístěny?

V Itálii je umístěno více než 120 cizích vojenských základen a zařízení (NATO a USA) a někteří novináři tvrdí, že je zde více než 20 vojenských základen a zařízení USA, jež jsou zcela neznámá, utajená. Jsou rozmístěny na celém území a jsou na nich pravděpodobně i jaderné zbraně, ačkoli jsou v Itálii zakázány.

Itálie platí každý rok 400 milionů EUR na zajištění důstojníků a vojáků armády USA na našem území od Aviana po Madalenu a od Ghedi po Camp Derby. I z tohoto důvodu je boj proti přítomnosti základen velmi důležitý.

Jaká byla jejich role v minulosti?

Během posledních 10 let hrálo NATO zásadní úlohu v procesu pronikání směrem na východ v Evropě a v Asii. Válka proti Jugoslávii ukázala význam zájmů USA a největších evropských imperialistických států. Dnes se na Balkáně okupovaném NATO rozšířil zločin a působení podsvětí, jako je obchod se zbraněmi, prostituce, obchod s lidmi a s lidskými orgány.

Při nastolování této situace byla úloha základen USA v Itálii rozhodující: z těchto základen startovala letadla, která bombardovala Bělehrad.

V roce 2003 byly z vojenských základen v Itálii odpalovány rakety, které zasahovaly obyvatele Iráku, a v červenci 2006 požádala izraelská vláda USA o „speciální“ zbraně, jež by byly transportovány ze základny Camp Derby v Itálii.

Radim Gonda

DEMONSTRACE BRNĚNSKÉHO KSM PROTI AMERICKÉ VOJENSKÉ ZÁKLADNĚ

Čtyři stovky nových podpisů přibýly pod petice Ne základnám a Ano referendu při včerejší demonstraci Komunistického svazu mládeže na náměstí Svobody v Brně, pod okny kanceláří ODS. Předseda klubu KSM Pro Brno David Pazdera uvedl, že komšmolci v Brně nasbírali zatím 8000 podpisů lidí, kteří nesouhlasí s vojenskými základnami USA. Informoval, že 26. dubna, kdy si pokrokové lidé budou připomínat na Čestném pohřebišti Ústředního hřbitova v Brně výročí osvobození moravské metropole v roce 1945 od německých fašistů, naopak zde na náměstí Svobody bude souběžně demonstrace příznivců ODS pro vojenské základny.

Pozdravy z Prahy předala brněnským demonstrantům předsedkyně Pražské rady KSČM Marta Semelová. Zdůraznila, že pozdravy nikoliv od Topolánka, Saši Vondry, Schwarzenberga či ministryně obrany Vlasty Parkanové. Nýbrž od těch Pražáků, kterým na rozdíl od současné servilní proamerické

vlády, není osud ČR lhostejný a jednoznačně odmítají americkou radarovou základnu USA v Brnských lesích. Zvoní zvon zrady. Čí ruce ho rozhoupaly tentokrát, ptala se na náměstí Svobody Semelová. A hned si odpověděla: Ruce těch, kteří bezostyšně a dosud beztestně zrazují svou vlast. Ruce těch, kteří namísto toho, aby hájili zájmy českých občanů, hájí zájmy USA. Dodala, že radarové základny nepřinášejí bezpečí. Naopak přinášejí eskalaci napětí. My, kteří nesouhlasíme, musíme být slyšet. Nejen v obci Troskavec, kde se vyslovili v referendu naprosto jednoznačně. Ale v každém městě, v každé vesnici. Žádná politická strana neměla umístění amerických základen ve svém volebním programu. Mandát k tak důležitému rozhodnutí nemá ani vláda, ani poslanci a senátoři, ale pouze a jediné my, občane, v referendu, zdůraznila.

Josef Štofán přiblížil účastníkům demonstrace problém neoprávněně vězněných pěti kubánských vlastenců v USA na záklá-

dě politického procesu v Miami. Pozval veřejnost na demonstraci, kterou pořádá KSM v Praze se Společností česko-kubánského přátelství 7. dubna od 16 hodin před velvyslanectvím USA v ČR.

Letos v lednu jsem se díval z Velkého kamene v pohoří Sierra Maestra na Kubě s 22 českými turisty na nejznámější americkou základnu Quantánamo, řekl přihlížejícím demonstrantům Štofán. Nikdo z nás nemohl pochopit vývoj využití této základny až po dnešní nelegální věznicí pro tzv. teroristy. Vězněni jsou v ní lidé z celého světa již pět let bez soudu a přijatelných podmínek.

Tady totiž neplatí žádná lidská práva. Američanům stačil na získání základny na prvních sto let zkorumpovaný parlament bez ohledu na přání lidu. Je to zhruba stejné, jako nyní v ČR. Nesouhlasím s tím, aby se o nás rozhodovalo zase bez nás, sdělil Štofán lidem na brněnském náměstí Svobody.

Akce zakončila týden, který začal 500 protestujícími na demonstraci proti radarové základně pořádané západočeskými komunisty v obci Spálené Poříčí.

HaNo

17. SHROMÁŽDĚNÍ SVĚTOVÉ FEDERACE DEMOKRATICKÉ MLÁDEŽE

Vietnamská Hanoj se stala místem úspěšného 17. shromáždění Světové federace demokratické mládeže (WFDY). To se zde pod heslem "Posílme boj proti imperialistické agresi a vykořisťování, za mír, solidaritu a společenskou přeměnu!" ve dnech 9. – 14. března 2007. Jednání, kterého se zúčastnily delegáti 70 organizací z více než 50 zemí, zastupujících desítky milionů členů, hostil vietnamský Ho Chi Minův Komunistický svaz mládeže. Jednání se zúčastnila řada hostů – zástupců významných mezinárodních organizací jako Asijská asociace studentstva, Všeobecný svaz arabských studentů, Světová rada míru. Své pozdravy jednání zaslaly např. Světová odborová federace Mezinárodní demokratická federace žen, Organizace studentstva a mládeže Hnutí nezúcastněných zemí.

Uplynulé období práce WFDY bylo na shromáždění zhodnoceno pozitivně. Nejvýznamnější aktivitu WFDY v této době byl bezpochyby úspěšný 16.

Světový festival mládeže a studentstva, který se v roce 2005 uskutečnil v hlavním městě Bolívarovské republiky Venezuela v Caracasu. Toho se zúčastnilo více než 17 tisíc lidí ze 144 zemí

světa. Byl důležitou manifestací jednoty mezinárodního antiimperialistického hnutí mládeže a také solidarity mladých celého světa s venezuelskou Bolívarovskou revolucí. Mezi další významné aktivity posledního období patřila např. kampaň solidarity s iráckým lidem, boj za propuštění 5 kubánských hrdinů vezněných v USA, protesty proti rozpuštění českého Komunistického svazu mládeže (KSM), hnutí za ukončení izraelské agrese proti lidu Libanonu a Palestiny, brigády solidarity na Kubě.

Celosvětové i regionální struktury federace se scházeli pravidelně, sekretariát WFDY v maďarské Budapešti úspěšně řídil práci WFDY. Byla zorganizována řada konferencí, seminářů, misí solidarity. Představitelé

ní nové základny USA ve Vicenze demonstrovají rostoucí důležitost těchto oblastí pro armádu USA. Mnoho analytiků se také domnívá, že na těchto základnách jsou umístěna i jaderná zařízení. To vše je podrobeno nejpřísnějšímu utajení. Přítomnost těchto základen má za následek mnoho škod ekonomice blízkých měst a je často příčinou problémů a incidentů. Proto jsou protesty italských občanů v blízkosti základen velmi silné.

Silná mobilizace proti válce a působení hnutí proti základnám vedly k reálnému zformování lidového vědomí, a to do té míry, že čtyři prezidenti regionálních úřadů (na Sardinii, v Toskánsku, v Emili Romagna a v Pulii) již vyjádřili svůj odpor vůči přítomnosti cizích vojenských struktur na území uvedených regionů. Na Sardinii dosáhl tento zápas prvního důležitého vítěz-

ství: na konci roku 2006 USA oznámily, že jsou připraveny vyklidit základnu Maddalena, proti níž protestovaly na veřejných shromážděních tisíce Sardiňanů.

Jaký je postoj a jaké jsou cíle Mladých komunistů, co se týká problému vojenských základen USA a NATO v Itálii? Můžete nás informovat o Vaší kampani proti vojenským základnám?

Přítomnost vojenských základen USA na italském území považujeme za vážný problém. Vykonali jsme kus úspěšné práce při dokumentování konkrétních dopadů základen jako jsou škody na životním prostředí, vztahy mezi příslušníky cizích ozbrojených sil a místními obyvateli, omezení územní svrchovanosti a přelety letadel.

Mladí komunisté pracují na

rozvoji Národní kampaně, jež požaduje zveřejnění tajných protokolů, na jejichž základě byly základny postaveny.

Cíl uzavření všech vojenských základen USA umístěných na našem území zapadá do perspektivy vystoupení z NATO a odchodu ze všech válečných oblastí, a to i s ohledem na článek 11 italské ústavy, jež zakazuje používání války jako prostředku.

A nejsme sami! Toto téma bylo často připomínáno na Světovém sociálním fóru a mnoho organizací se zapojilo do tohoto boje na všech kontinentech. Mnoho mládežnických komunistických organizací, podobně jako Komunistický svaz mládeže, jež bojuje proti plánu na umístění radaru pro raketový systém USA v ČR, již dlouho usiluje společně s dalšími mírumilovnými a masovými

nám je (na rozdíl od skupin neofašistů, kteří se v ulicích Prahy pohybují zcela legálně) iniciativou „politickou zodpovědnost za ostudu, neboť zákaz publikování řada médií u nás i v zahraničí“. Poslední interpelace se týkala toho, proč Bém přebral zástitu a hlavní město spolufinancovalo částkou 150 000 Kč „neobjektivně zaměřený“ festival Mene Tekel, který byl spolupořádán Konfederací politických vězňů, a „který v dnešní společnosti dále vyhrocuje útoky proti KSČM“. V souvislosti s finančním darem této antikomunistické akce, v jejímž průběhu se konaly různé bohoslužby, promítání filmů s

politickými komentáři, besedy, kterých se mimo jiné účastnil i Paumer (člen teroristické skupiny bratří Mašínů, která má na svědomí několik lidských životů českých občanů) a na kterých byly vymývány mozky žáků základních a středních škol, doporučila Semelová primátorovi převzít zástitu nad mírovými aktivitami iniciativy Ne základnám a radě „ať jim dá také finanční dar“.

Na to, že pravda vládnoucí straně na pražském magistrátu nevoní, ukazuje i pokračování hlučného výpadu Žďárského na Semelovou oblečenou do tmavě červeného kostýmu: „Vaše myšlenky, dámo, jsou ještě hor-

ší, než barva vašeho odění. Ty jsou černé. Vaši předchůdci a vám podobní byli vrazi českého národa. Mezi vámi sedí spousta slušných lidí a velmi takticky a logicky se k těmto věcem nevyjadřují. Ale jestli se to bude opakovat a interpelační proces bude zneužíván k hájení takovýchto názorů a vůbec politiky, klub ODS odejde, to vám garantuju.“ Kromě primitivní nenávisti stojí z jeho slov za zamyšlení zmínka o lidech, kteří se „takticky a logicky k těmto věcem nevyjadřují“! Existují snad mezi komunisty takoví, kteří jsou ochotni vyměnit své posty za mlčení a tolerování chyb těch, kteří vládnou?

Ludvík Šulda

BEZ SVÝCH ZÁKLADEN BY USA NEMOHLY ROZPOUTÁVAT SVÉ VÁLKY

„Z italských základen USA odletaly bomby na Bělehrad a rakety na Irák“. Přinášíme aktuální rozhovor s Francescem Maringem, členem národního vedení Mladých komunistů/komunistek v Itálii.

Vojenské základny USA jsou v Itálii umístěny po desetiletí. Jaké jsou postoje Itálii vůči těmto vojenským základnám obecně a v blízkosti základen zvláště?

Na italském území byly po skončení 2. světové války postaveny vojenské základny USA a NATO, a to na základě tajných protokolů, jež jsou stále v platnosti. Tyto základny hluboce poznamenaly moderní dějiny naší republiky: přítomnost armády USA zamezila každému možnému posunu italské politické

osy směrem doleva. Americké vojenské základny poskytují i platformu propojení tajných služeb, vlády USA, neofašistických sil a křesťansko-demokratického establishmentu, výsledkem čehož bylo mimo jiné i utvoření tajné paramilitární organizace Gladio. Válka vedená USA se nás přímo dotýká, vedle jejích základen se nacházejí naše domy, odnímá naší zemi suverenitu nad rozsáhlými oblastmi, znečišťuje životní prostředí, mrhá veřejnými zdroji a propojila budoucnost milionů lidí s vojenským průmyslem a přepravou zbraní.

Můžeme tedy říci, že Itálie je zemí s „omezenou svrchovaností“, zemí „ve válce“, neboť bez logistické podpory těchto základen by nebyla možná žádná z válek USA v období po konci bipolárního rozdělení, od Jugo-

slávie přes Afghánistán až po Irák.

Rozšíření základny Sigonella, vojenského přístavu Taranto, základny Camp Derby a budova

WFDY se zúčastnili mnoha sjezdů členských a spřátelených organizací, fór a konferencí. WFDY zorganizovala několik celosvětových a regionálních kampaní. Pravidelně byly vydávány rezoluce, prohlášení a stanoviska federace. Neobyčejně vzrostla tvorba materiálů WFDY, bylo obnoveno vydávání časopisu „Světová mládež“, natištěny a distribuovány plakáty, samolepky, pohlednice, brožurky a letáky WFDY. Byla obnovena a pravidelně aktualizována internetová prezentace federace na webově adrese <http://www.wfdy.org>.

Prezidentem WFDY se opětovně stala Portugalská komunistická mládež, generálním tajemníkem kubánský Svaz mladých komunistů. Výkonnými viceprezidenty byly zvoleny Demokratický svaz mládeže Libanonu, nepálská Národní demokratická federace mládeže a Liga mládeže ZANU-PF ze Zimbabwe.

Kontrolní komisi WFDY budou v následujícím období tvořit iránská Mládež strany Tudeh, Socialistická německá dělnická mládež, Mládež Hnutí 26. června z Barbadosu a Socialistická mládež Maroka.

KSM je členem WFDY od druhé poloviny 90. let minulého století. Na hanojském shromáždění byl poprvé zvolen do Valné rady WFDY, nejvyššího orgánu WFDY mezi shromážděními.

Regionálními koordinátory Komise pro Evropu a severní Ameriku, ve které pracuje KSM se staly Jednotná demokratická organizace mládeže Kypru, Komunistický svaz mládeže Španělska a Liga mladých komunistů USA.

Důležitá byla řada dokumentů, přijatá 17. shromážděním WFDY. Rozsáhlá politická dekla-

race WFDY, regionální rezoluce, rezoluce solidarity, tematické rezoluce k právům mládeže, ke zdravotní péči, vzdělávání, rovnoprávnosti pohlaví. Z pohledu KSM je významné, že v několika dokumentech byl zmiňován a odsouzen nárůst antikomunismu v Evropě a zvláště útok na komunistickou mládež v České republice.

Se shromážděním WFDY v Hanoji byla spojena řada dalších aktivit - Mezinárodní poradní mítink k 17. Světovému festivalu mládeže a studentstva, diskuse s generálním tajemníkem Komunistické strany Vietnamu, návštěva mauzolea velkého bojovníka za nezávislost Vietnamu, prvního prezidenta země a významného představitel světového komunistického hnutí Ho Chi Mina, fórum „Vietnamská cesta k socialismu“, bilaterální mítinky mezi členskými organizacemi, regionální schůze a porady, kulturní aktivity.

17. shromáždění WFDY bylo důležitou událostí, která posílila celosvětový boj mládeže proti imperialismu a válce, za mír a mezinárodní solidaritu.

Milan Krajča

SMĚŠNÁ „DEMOKRACIE“

Ve středu 14. března 2007 zamítla již poněkoličkáte Poslanecká sněmovna návrh ústavního zákona o obecném referendu, a to i přesto, že tři z parlamentních politických stran mají prvky přímé demokracie přímo ve svém volebním programu. Proti návrhu hlasovali také všichni zástupci Strany zelených, přestože má tato strana požadavek referenda přímo ve svém volebním programu, na který před volbami nalákala mnoho důvěřivých voličů!

„Strana zelených bude prosazovat přijetí zákonů o celostátním referendu a krajském referendu.“ (volební program SZ „Kvalita života“ pro volby 2006). Prázdné fráze... Byli to přece právě poslanci Strany zelených, kteří nedávno zamítli ústavní návrh zákona o speciálním jednorázovém referendu, které by se týkalo právě umístění tolik diskutované a českou veřejností většinou odmítané americké vojenské základny v ČR.

„Naši“ zelení jsou celkově svou politikou značně nestandardní od ostatních stran zelených v Evropě. Jejich „schvalování-neschvalování“ vybudování americké základny na našem území (silně zavánějící novými závody ve zbrojení) vůbec není typické pro zelené strany, které se již od svého vzniku profilovaly převážně jako výrazně pacifistické a zaměřily svou politiku především na ochranu životního prostředí.

„Vtip“ a vynalézavost, s jakými pokrytecky odůvodňují své pohyby k zamítnutí již dvou návrhů o referendu předložených Poslanecké sněmovně, nelze přehlédnout.

Již po odmítnutí jednorázového referenda se zelení nechali nejen ústy svého předsedy Bur-

síka slyšet, že tento návrh nepodpořili, neboť chtějí předložit Poslanecké sněmovně vlastní návrh o obecném referendu, a proto nebudou přece podporovat komunistický návrh! O tom, že šlo pouze o lživá slova, svědčí i skutečnost, že se tak do dnešních dnů nestalo, a tak museli přijít opět komunisté, aby tento zákon opětovně předložili.

Co je komunistické, to je nepřijatelné, zavání to ďáblem a musí se to odmítnout! To se ukázalo již na samém počátku právě probíhající 13. schůze Poslanecké sněmovny, kdy pravcoví poslanci, kteří jinak tolik lační po demokracii a svobodě slova, spustili zběsilou kampaň za to, aby tento zákon nebyl zařazen na pořad jednání – neúspěšně! Následná debata byla velmi ostrá a vzrušující! Kdo opět nezklamal, byli schizofrenní zelení, především pak místo předseda strany pro zahraničí Liška. Ten si hned na úvod teatrálního vystoupení našel alibi, aby zdůvodnil odmítnutí tohoto návrhu tím, že si ve vládním prohlášení našel kratičký úryvek týkající se institutu referenda:

„Podpoříme možnosti vypsání všelidového referenda, a to vždy,“ ... "k předem jasně defi-

novaným otázkám.“ Abychom nebyli na omylu, že zelení mají dobré úmysly a za všechno mohou koaliční partneři, dodal: „Více se nám přes veškerou snahu nepodařilo do společného koaličního programu prosadit.“ Nezbyvá, než si povzdechnout: chudáci! Ale proč „tam“ potom lezli?! Jeho slovní ekvilibristika měla další pokračování a značně pobavila přítomné levicové poslance: „My jsme strana odpovědná a nedokážeme i přes váš smích hlasovat s lehkým srdcem proti dohodě, k níž jsme se zavázali. Jestli to dokážete vy, prosím, dělejte to tak dále.“

Ta odpovědnost dojmá až k slzám. Kde je pravda? Ve slovech Lišky či Bursíka? Na jedné straně nám Bursík tvrdí, že zelení předložili zákon o obecném referendu a pro nic jiného hlasovat nebudou, na druhé straně nás Liška balamutí tím, že ve vládním programovém prohlášení se mluví pouze o referendu ke konkrétní otázkám, a že zelení toto prohlášení ctí!

Zelení zatím nedokázali, že jim své hlasy dali lidé oprávněně! Zatím je vždy zradili! Šli do koalice s pravicovými asociální-

mi stranami, jimž osud prostých občanů je naprosto cizí; na svém nedávném sjezdu jednoznačně neodmítli instalaci americké radarové základny v ČR (ve svém sjezdovém stanovisku pouze žádají, aby „radarový obranný systém byl začleněn do řízení a velení NATO“); útočí proti zájmům naší země v otázce jaderné elektrárny Temelín, kdy se jasně postavili na stranu Rakouska, které ze sebemenší poruchy či závady dělá „velblouda“. Přitom je zjevné, že této zemi nevdají jiné jaderné

elektrárny v jejím sousedství, jejichž zabezpečení je často mnohem zastaralejší a nižší, než temelínské!

Rozhodnutí Topolánkovy vlády pak jasně ukazuje, že vládní prohlášení je jen carem papíru, kterým se jednotlivé strany vládní koalice ohánějí, jak se jim hodí! V pondělí totiž vláda smetla ze stolu i návrh zákona o jednorázovém referendu o umístění americké radarové základny na území ČR, který byl Poslanecké sněmovně předložen. Jde tak jen o další důkaz toho, že

pro naši pravicovou vládu jsou volební sliby ničím - své volební sliby neplní nebo jen s velkým skřípěním zubů. Její arogance je tak daleko, že i když umístění základny neměla žádná strana ve svém volebním programu, je ochotna neustále tvrdit, že má k tomuto kroku od voličů a občanů České republiky mandát. Její slova o demokracii a právu občanů na projevení své vůle se tak stávají jen planě pronesenými „blábolky“.

Ludvík Šulda

„GENTLEMANI“ V MODRÉM HÁVU

Na výpady pravicových politiků proti představitelům KSČM i řadovým komunistům jsme si již zvykli. V českých zemích se stalo zaběhnutým zvykem, že pravcoví politici, kteří se tak rádi zastíňují hesly o slušném chování, politické kultuře a návratu k původním mravním hodnotám, ke svým politickým odpůrcům přistupují s odporem a nevraživosť, ve svém politickém boji se neštítí proti svým soupeřům použít cokoli v jejich politický slovník se stává doslova žumpou.

Po říjnových komunálních volbách ovládli občanští demokraté mnoho radnic a díky své drtivé převaze se často odmítli o posty na radnicích, v radách a komisích dělit, v mnoha případech byla nastolena „modrá diktatura“. Tam, kde si ODS některé strany „připustila“ k tělu či jim dokonce pomohla k funkcím, nestrpí modří hoši odpor a neposlušnost.

Za posledním případem zášti a netolerance ze strany ODS stály tři interpelace, které si dovolila přednést na posledním zasedání Zastupitelstva Hlavní-

ho města Prahy zastupitelka za KSČM Marta Semelová. Její interpelace tak rozlítily a do ruda rozpálily předsedu klubu zastupitelů ODS Pavla Žďárského, že je, se silně zvýšeným hlasem označil za „bezostyšnou stalinistickou propagandu a útok na demokracii“. A čeho tak nestoudného se Marta Semelová dopustila? Můžu říci, že niče hrozného, pouze svými interpelacemi ťala do živého!

Její první interpelace souvisela se zvyšováním nájemného v obecních bytech. Ve svém dotazu Semelová konstatovala, že zákon nenařizuje zvyšování nájemného, ale pouze ho umožňuje. Uvedla, že nájemné má dle harmonogramu předloženého radou vzrůst v Praze u bytů I. kategorie ze 37 Kč až na 120 Kč za m². „Přitom už 25 Kč za m² měsíčně je podle odborníků hodnota, za kterou je možné udržet domy i byty dlouhodobě v dobrém stavu“. Poukázala na fakt, že předkladatele vůbec nezajímá, kolik lidí tím dostanou do neřešitelné situace, kolik přibude nezasedání Zastupitelstva Hlavní-

Semelové, která se odvolávala na výzkum CVVM, „má více než polovina domácností v ČR problém vyjít z výplatou“ a „náklady na bydlení jsou podle zjištění ČSÚ velkou zátěží pro čtvrtinu domácností“.

Ve druhé interpelaci se Marta Semelová dotazovala na to, proč byl magistrátem zakázán pochod iniciativy Ne základnám, když ve stejné trase se již uskutečnilo několik i početně větších pochodů. Poukázala na skutečnost, že „iniciativa Ne základ-